

Мома си веле, говоре:
„Подай ми, чаушъ, пушка-та!“
Пушка-та пукна отъ рѣка,
Падна ми пръстенъ отъ бука.
Пакъ мома веле, говоре:
„Земайте каменъ фжрлейте,
Кой ке ме мене натфжрлитъ,
Той мене нека кердосатъ,

Той младъ Войвода да бидеть.“
'Си-те ми съ редомъ фжря'а,
Никой съ каменъ не натфжрли;
Сирма ми каменъ натфжрли
Десеть чекори потамо;
И седамдесеть дружина
Одбра'а Сирма Войвода.

213.

Г а н к а.

Мама си Ганка питаше:
„Кужуватъ, мамо, хора-та,
Че си съ Войвода ходила.“
Мама тѣй часто питала:
„Ганьо льо вие презъ мене
Презъ мене бѣхте двама-та,
Снощи тж мама видела,
Кога замина Войвода,
Хоръ юнаци следъ него млади
Алена хоржгва носеше,
Следъ него млади юнаци

Со дълги пушки во рѣце
И съ тѣнки сабли во уста,
Долу въ поле-то слезоха.
Войвода тебе продума:
„Добра ти вечеръ, Гано льо!“ —
„Далъ ти богъ добро, либе ле!“
Па си Войвода отмина,
Въ поле за Султана отива,
Султана живъ да улови,
Тешко иманіе да земе,
Тебъ голема мина да даде.“

214.

Б о с о л ь.

Сжрбали сж съ набрали
'Се одборъ млади юнаци,
До седумдесеть юнаци,
Семко билъ младъ Войвода.
Като ги Семко написа
Найнапоконъ иде младъ Босоль,
Той са на Семка молеше:
„Басе ле Семко, басе ле!
Пиши и мене на края,
Макаръ сжмъ сжнливъ и гурливъ.“
Семко си Босоль написа.

Отишли въ Стара планина,
Семко си викна провикна:
„Кои ще са наемне
Срещо потера да иде,
Подиръ да си присрешне,
Родопъ да ъж пригледа?“
Никой не са наема,
Младъ Босоль са е наемилъ.
Босоль на Семка думаше:
„Басе ле Семко, басе ле!
Я ми дай твоя-та сабя,